

Sisaret ja veljet Kristuksessa - Lääninrovastin paastokirje 2020

Savu pöllähtää alttarin takaa gregoriaanisen laulun sävelten soudessa taustalla. Suitsutus nousee rukouksena korkeuksiin kohti kullanhoitoisia mosaiikkeja. Santa Maria Maggiorin sunnuntaimessussa vuosisadat lipuvat ohitse ja alkavat tuntua merkityksettömiltä. Tässä messussa rukoilen hyvin konkreettisen tuntuisesti alkukirkon *kaikkien pyhien kanssa*. Niin me rukoilemme ja uskomme myös oman kirkkomme ehtoollisrukouksessa ja liitymme sillä tavoin ensimmäisten kristittyjen joukkoon ja uskoon.

Kristinusko syntyi maailmaan, jonka vanhat jumalat olivat jo väsyneitä. Moni etsikin lohdutusta elämäänsä uusista mysteeriuskonnoista, jotka lupasivat vihkiä kannattajansa salaisuuksiin, joita asioihin perehtymättömät eivät saisi tietää. Varhaisilla kristityillä oli jotakin, mitä muut uskonnot ja filosofiat eivät voineet tarjota. Kristityt pitivät huolta toisistaan, mutta sen lisäksi he huolehtivat sairaista, köyhistä ja kaikista, jotka eivät muille ihmisille kelvanneet. Sanoma Kristuksesta kuului niin orjille kuin ylhäisillekin. Kaikki saivat tulla eikä ketään suljettu pois. Antiikin maailmassa sellainen oli aivan uutta ja radikaalia. Sellainen rakkaus ja palvelu kutsuivat yhä uusia ihmisiä mukaan. Paasto kutsuu meitä erityisesti kysymään, ketkä ovat tänään ulkokehällä? Kuka torjutaan? Kuka unohdetaan? Kenelle sanotaan, että et kuulu meidän joukkoomme? Kristityn viesti on silloin toinen. Minä muistan sinua. Sinä kelpaat. Sinä olet osa meitä.

Alkukirkon kristityt olivat pääsiäisen kansaa. Viesti Kristuksesta oli saanut alkunsa tyhjältä puutarhahaudalta. Kaiken keskuksena oli ylösnoussut Kristus, kuoleman voittaja ja uuden elämän tuoja. Usko pääsiäisen Kristukseen oli niin voimakas, että monet olivat valmiita jopa kuolemaan marttyyrina mieluummin kuin kieltämään oman uskonsa.

Me kuljemme paaston matkaa, joka päättyy ristille. Emme voi mitään sille, että osalle ihmisistä risti on *hullutus*, kuten Paavali kirjoittaa. Monille se on kuitenkin merkki siitä, että Kristus on keskellä ahdistusta, pelkoja ja yksinäisyyttä. Emme kuitenkaan saa unohtaa, että ristin takana on aina pääsiäinen ja valo. Paasto kutsuu uudistumisen tielle. Jos haluamme uudistua, jos kirkko ja seurakuntamme haluavat uudistua, ei ole olemassa muuta tietä kuin ensimmäisten kristittyjen tie. Se on avoimuutta maailmalle, erityisesti kaikille laidoille sysätyille, mutta sen keskuksessa täytyy aina olla Kristus. Varhaisin kristinuskoa kuvaava symboli oli *orante*, rukoileva hahmo. Rukous tulee ensin, sitten palvelu, mutta ei ole toista ilman toista.

Tuhkakeskiviikon psalmin antifoni muistuttaa: *Sinä, Herra, olet armollinen kaikille etkä inhoa ainoatakaan niistä, jotka olet tehnyt. Sinä katsot ihmisten syntien ohitse, että he tekisivät parannuksen. (Viis. 11: 23-24)*. Siunausta matkallesi kohti ristin ja ylösnousemuksen pääsiäistä!

Ronkaalan pappilassa tuhkakeskiviikkona 2020

LÄÄNINROVASTI